

Българъ; поне можемъ да речемъ, че той е наслѣдіе на Българъ, ако и да е промѣнилъ нѣколко мѣсто-то си, като ся прѣсели отъ лимана на Бѣлж-тж рѣчицѣ на ново мѣсто, не на далечъ отъ южный брѣгъ на Днѣстровскій лиманъ.

„Тука като посѣдятъ малко врѣмя,“ сир. въ лимана на Бѣлж-тж рѣчицѣ, или въ пристанище-то на Бѣлоградъ, „Россіане-ти отхождатъ по пататакъ къмъ Югъ и приплувоватъ въ рѣкж-тж Селинж, която ся нарича Прѣкладъ на Дунава (Selinam, Danubii fluminis, ut vocant Paractadium.“

* Тая е втора-та рѣчица на Бессарабія, която ся влива въ море-то между Днѣстръ и Дунавъ. По край лимана на тжж рѣчицѣ заминовали Русскы-ти кораби. „Тогава,“ казва Константинъ, тичатъ по брѣга Печенѣзи-ти и ся мѣчатъ да нападатъ на Россіане-ты, или да грабятъ нѣчто отъ морскый керванъ; нѣ Россіане-ти, ако вѣтеръ-тъ накара нѣкои корабы къмъ брѣга, всицы-ти ся събиратъ да ся защищаватъ отъ хищны-ты Печенѣгы.“

И така Россіане-ти наричали устіе-то на тжж рѣкж, което е было весьма близо до устіе-то на Дунавъ, Прѣкладъ, прѣдмѣстіе на истый Дунавъ.

„Като прѣиинятъ Селинж, Россіане-ти не ся страхуватъ отъ никого, и като достигатъ брѣгове-ты на Българіж (сир. сѣще наричана-тж така странж), влизатъ въ устіе-то на Дунавъ.“

На всякадъ въ устіе-то на рѣкы-ты! Много ли сж ся бавили въ устіе-то на Дунавъ, Константинъ не отвѣщава на това, нѣ продължава:

„Послѣ отъ Дунавъ тргнуватъ къмъ Кононж“ (приморскый Българскый градъ), отъ тамъ къмъ Констанціж“ (Кюстенджи) „и къмъ рѣкж-тж Варнж; а отъ рѣкж-тж Варнж къмъ рѣкж-тж Дичинж, които принадлежатъ на Българіж; а отъ Дичинж приплувоватъ къмъ Мезембріж,“ въ пристанище-то на тоя знаменитъ тръговскый градъ.

„И така тука,“ заключавя Багрянородный, „ся свршва мжчно-то, пльно съ бѣдствія и опасности, корабоплаваніе на Россіане-ты.“